ΕΛΛΑΔΑ - ΤΟΥΡΚΙΑ ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ

Τοῦ ROY C. MACRIDIS

ΚΑΠΟΤΕ τό 1972, ὁ Μωχάμετ Χαϊκάλ, διευθυντής τότε τῆς ἡμιεπίσημης ἐφημερίδας τοῦ Καΐρου «Ἀλ Ἀχράμ», ἔγραψε ὅτι «τά ἐθνικά συμφέροντα τῆς Ρωσίας δέν συμπίπτουν, κατ' ἀνάγκην, μέ τά ἐθνικά συμφέροντα τῆς Αἰγύπτου». Ὅλοι γνωρίζουμε τί ἐπακολούθησε.

Ὁ Σαντάτ κουράσθηκε μέ τήν «οὔτε πόλεμο — οὔτε εἰρήνη» πολιτική τῶν σοβιετικῶν. Ἡ Σοβιετική Ἕνωση δέν εἶχε καμία πρόθεση νά ἀφήσει τό «κράτος - πελάτη» της νά τήν σπρώξει σέ μιά ἀναμέτρηση μέ τίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες γιά τό Ἰσραήλ.

Ἕνα χρόνο ἀργότερα, οἱ Ρῶσοι ἀρχισαν ν' ἀποσύρονται ἀπό τήν Αἴγυπτο, ἐνῶ ὁ Σαντάτ πραγματοποίησε — ἤ τουλάχιστον βρίσκεται ἀκόμη στό στάδιο τῆς πραγματοποιήσεως — μιᾶς ἀπό τίς πλέον θεαματικές «ἀλλαγές συμμαχιῶν». Πρόκειται γιά τήν πιό ἐντυπωσιακή ἀλλαγή πού πραγματοποίησε ποτέ μιά μικρή χώρα μετακινούμενη ἀπό τήν σφαῖρα ἐπιρροῆς τῆς μιᾶς ὑπερδυνάμεως, σέ ἐκείνη τῆς ἄλλης.

Ἡ Ἑλλάδα εἶναι «κράτος - πελάτης» τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἀπό τό 1947.

Ποιά εἶναι τά ἐθνικά συμφέροντα τῆς Ἑλλάδας καί ποιά εἶναι τά ἐθνικά συμφέροντα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν; Συμπίπτουν ἤ ὄχι; Μόνον ἄν τεθεῖ αὐτό τό κρίσιμο ἐρώτημα καί γίνει προσπάθεια νά τοῦ δοθεῖ ἀπάντηση, τότε πολλά προβλήματα πού ἔχουν σχέση μέ τήν ἐξωτερική πολιτική τῆς Ἑλλάδας θά τακτοποιηθοῦν.

Στήν προσπάθειά τους νά δώσουν ἀπάντηση σ' αὐτό τό ἐρώτημα, οἱ "Ἕλληνες, καί οἱ πολιτικοί ἡγέτες τῆς Ἑλλάδας, θά πρέπει νά ἀφήσουν στήν ἄκρη ἰδεολογίες, ἐθνική τιμή, φιλότιμο κλπ. Θά πρέπει νά ξεχάσουν τί καί πόσα χρωστάει ὁ κόσμος στούς ἀπόγονους τοῦ Περικλῆ καί τοῦ Πραξιτέλη.

Ἡ πικρή ἐμπειρία θά πρέπει νά τούς διδάξει, ὅτι οἱ μεγάλες δημοκρατίες δέν θά δισταστοῦν νά ὑποστηρίξουν στό ἐξωτερικό δικτατορίες, τυραννίες καί ἀπολίτιστα ἔθνη — περισσότερο ἀπό ὅτι ἔκανε ἡ ἴδια ἡ ἀρχαία Ἀθήνα.

Ὁ καθηγητής Χάνς Μόργκενταου καθόριστε τά ἐθνικά συμφέροντα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ὡς ἑξῆς:

«Οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἔχουν ἕνα καί πρωταρχικό συμφέρον...: τήν ἀσφάλεια τοῦ ἐδάφους τους καί τῶν θεσμῶν τους. Οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἔχουν ἐπίσης καί δευτερεύοντα συμφέροντα στόν κόσμο, ὅπως ἡ εἰρήνη καί ἡ ἀσφάλεια παντοῦ, ἡ προστασία καί ἡ ὑποστήριξη τῶν δημοκρατικῶν κυβερνήσεων, ὁ περιορισμός τῶν κομμουνιστικῶν κυβερνήσεων καί κινημάτων στόν κόσμο καί ἡ καταπολέμηση τῆς φτώχειας καί τῶν νόσων στήν Ὑφήλιο.

«Ὅπως δήποτε, ὅμως — προσθέτει — οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες δέν μποροῦν νά ἐπιδιώξουν τά δευτερεύοντα αὐτά συμφέροντα ΕΙΣ ΒΑΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΟΥ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΟΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ». Ἔτσι, συμμαχίες πού συνήφθησαν γιά τόν περιορισμό τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ Κομουνισμοῦ μπορεῖ νά ἐγκαταλειφθοῦν ἤ νά ἀλλάξουν, καί ὁ σεβασμός γιά τούς δημοκρατικούς θεσμούς νά ξεχαστεῖ, ἄν τό πρωταρχικό ἐθνικό συμφέρον — ἡ ἀσφάλεια — τό ἀπαιτεῖ.

Δέν ἔχω πρόχειρο κανένα ἔτοιμο ὁρισμό τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων τῆς Ἑλλάδας. Ἀλλά λίγοι θά διαφωνήσουν μαζί μου ἄν ἀκολουθήσω τόν παραπάνω ὁρισμό πού δίνει ὁ καθηγητής Μόργκενταου.

Σήμερα, περισσότερο παρά ποτέ, τό πρωταρχικό συμφέρον τῆς Ἑλλάδας εἶναι ἡ ἀσφάλεια τοῦ ἐδάφους της καί τῶν θεσμῶν της». Σ' αὐτό, ἐγώ θά συμπεριλάμβανα καί κάτι πολύ σημαντικό γιά τούς "Ἕλληνες: τή γλώσσα τους, τήν κουλτούρα τους καί τήν ἱκανότητα νά παρέχουν πάντοτε μιά ἑστία γιά ὁλόκληρο τόν Ἑλληνισμό. Κάθε τί ἄλλο εἶναι δευτερεῦον μπροστά σ' αὐτό τό πρωταρχικό ἐθνικό συμφέρον. Τά δευτερεύοντα συμφέροντα τῆς Ἑλλάδας εἶναι, στήν τελευταία ἀνάλυση, τά μέσα γιά τήν ἐφαρμογή τοῦ πρωταρχικοῦ αὐτοῦ ἐθνικοῦ συμφέροντος. Οἱ συμμαχίες μπορεῖ ν' ἀλλάξουν. Δέν ὑπάρχει τίποτε τό ἱερό ἤ τό μόνιμο σ' αὐτές. Οἱ φίλοι μπορεῖ νά γίνουν ἐχθροί, οἱ καθεμόνες ἐκμεταλλευτές καί οἱ προστάτες, πάνω ἀπ' ὅλα προστατεύουν μόνον τά δικά τους συμφέροντα καί ΟΧΙ τό ἐθνικό συμφέρον τῆς Ἑλλάδας. Σέ μιά συμμαχία μέ μιά ἄλλη χώρα ἡ ὑπερδύναμη, μόνον ὅταν ὑπάρχει ἀπόλυτη σύμπτωση τῶν πρωταρχικῶν ἐθνικῶν συμφερόντων, μόνον τότε ἡ συμμαχία αὐτή ἔχει σημασία καί σταθερότητα.

Ἡ Γαλλία καί τό Βέλγιο πρίν ἀπό τό 1914; Ἴσως. Βρετανία — ΗΠΑ — Σοβιετική Ἕνωση μεταξύ 1941—45. Ναί. Τό ΝΑΤΟ στήν περίοδο 1949—55; Ἄς ποῦμε πώς ναί.

Μιά τέτοια σύμπτωση δέν συμβαίνει καθόλου συχνά καί ὅταν συμβαίνει δέν διαρκεῖ γιά πολύ καιρό.

Δέν χρειάζεται νά ἐξετάσουμε τά δευτερεύοντα συμφέροντα τῆς Ἑλλάδας (δημοκρατικοί θεσμοί, ταυτοποίηση μέ τήν Δύση — ἴσως — ἀνάπτυξη τῆς οἰκονομίας καί ταχεῖα ἀκτινοβόληση, ἄμυνα κατά τῶν ἐξτρεμιστικῶν κινημάτων τόσο τῆς ἀριστερᾶς, ὅσο καί τῆς δεξιᾶς, καλύτερες καί ἀσφαλεῖς σχέσεις μέ τίς Βαλκανικές χῶρες) γιά νά διαπιστώσουμε, ὅτι ὑπάρχει διαφορά μεταξύ τοῦ συμφέροντος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καί ἐκείνου τῆς Ἑλλάδας. Γιά νά περιορίσουν τόν κομμουνισμό, ἀλλά ἰδιαίτερα τόν σοβιετικό ἐπεκτατισμό στήν Ἀνατολική Μεσόγειο, οἱ Η.Π.Α., χρειάζονται τόσο τήν Ἑλλάδα, ὅσο καί τήν Τουρκία, γιατί τούς παρέχουν ἐδάφη, βάσεις, ἀνθρώπινο ὑλικό ,σταθμούς παρακολουθήσεως κλπ. Χωρίς τίς δύο αὐτές χῶρες, ὁ σοβιετικός στόλος θά καταφέρει νά κατοδιώξει τούς Ἀμερικανούς μέχρι τόν Ἀτλαντικό. Μέ τήν Ἑλλάδα καί τήν Τουρκία, οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες συνεχίζουν πάντοτε νά κοστάνε ἕναν ὅσσο στόν ἀγώνα γιά ἐπιρροή καί ἐξουσία πού διεξάγεται στήν Μέση Ἀνατολή. Χωρίς αὐτές κρατᾶνε μόνο ἕνα δύο μπαστοῦνι!

Μ' ἄλλα λόγια, τόσο ἡ Ἑλλάδα, ὅσο καί ἡ Τουρκία μέ τή συμμετοχή τους στό ΝΑΤΟ, ἀποτελοῦν μόνον μέσα γιά τήν προστασία ἀμερικανικῶν συμφερόντων τά ὁποῖα μπορεῖ ἤ ὄχι νά συμπίπτουν μέ τά διά τους. Γιά ἕνα διάστημα ἴσως συνέπιπταν. Ἀλλά τήν στιγμή αὐτή, οἱ ἀνάγκες τῆς ἀμερικανικῆς ἀσφάλειας δέν συμπίπτουν μέ τό πρωταρχικό συμφέρον τῆς Ἑλλάδας — δηλαδή τήν δική της ἀσφάλεια ἀπό... τήν Τουρκία. Εἶναι πρός ὄφελος τοῦ συμφέροντος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν — ὅπως πρέπει νά εἶναι — νά προσπαθήσουν νά ἐπιβάλουν μιά λύση πού θά κρατήσει Ἕλληνες καί Τούρκους ἑνωμένους. Ἀλλά δέν εἶναι πρός ὄφελος τοῦ συμφέροντος τῆς Ἑλλάδας νά ἀποδεχθεῖ μιά τέτοια λύση ἄν θέτει σέ κίνδυνο ὁποιοδήποτε ἀπό τά πρωταρχικά ἤ δευτερεύοντά της συμφέροντα. Μπορεῖ νά ὑπάρξει κάποιο modus vivendi; Ὑπάρχει λύση;

Ἡ ἀπάντηση ἐξαρτᾶται ἀπό τήν ἑλληνική κυβέρνηση καί τούς Ἕλληνες πολιτικούς ἡγέτες. Ἄν σκέπτονται τήν ἄμυνα ὑπάρχουν τρόποι καί μέσα νά τήν ἐπιτύχουν στά πλαίσια τῆς Ἀτλαντικῆς Συμμαχίας, ἀλλά ὄχι ἐντελῶς μέσα στό ΝΑΤΟ. Ἄν πιστεύουν, ὅτι ἡ σύραξη μέ τήν Τουρκία εἶναι ἀναπόφευκτη, τότε χρειάζεται μιά πολύ προσεκτική ἀναθεώρηση τοῦ «στάτους κβό».

Ὁ Σαντάτ ἤθελε νά ἐπιτεθεῖ στό Ἰσραήλ καί τό ἔκανε μέ κατεστρεπτικά ἀποτελέσματα. Ἦταν ἀνόμπιμος μέ τήν «οὔτε πόλεμο, οὔτε εἰρήνη» πολιτική τῶν Σοβιετικῶν.

Οἱ "Ἕλληνες εἶναι, καί ἴσως δικαιολογημένα, ἀνυπόμονοι μέ τίς προσπάθειες τῆς Ἀμερικῆς νά ἐξευμενίσει τούς Τούρκους πού ἀπειλοῦν ἄμεσα τήν ἑλληνική ἀσφάλεια.

Ὅμως κανένα συμπέρασμα δέν πρέπει νά ὀγεῖ γιά τό τί πρέπει νά κάνει ἡ Ἑλλάδα χωρίς νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη τί μπορεῖ νά κάνει ἡ Τουρκία. Μπορεῖ νά εἶναι ἡ πρώτη πού ἔμαθε ἀπό τό παράδειγμα τοῦ Σαντάτ. Μπορεῖ νά εἶναι ἡ πρώτη πού θά δεχθεῖ σοβιετική ὑποστήριξη.

Μέ ἄλλα λόγια, ὅσο περισσότερο οἱ "Ἕλληνες πιέζουν τίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες νά πάρουν αὐστηρά μέτρα ἐναντίον τῆς Τουρκίας (ἄσχετα μέ τό πόσο δικαιολογημένοι εἶναι) τόσο περισσότερο ἀναγκάζουν τούς Τούρκους νά σκεφτοῦν σοβαρά τήν ἀποχώρησή τους ἀπό τό ΝΑΤΟ. Τοῦτο θά ἔχει περισσότερες ἐπικίνδυνες ἐπιπτώσεις στό πρωταρχικό ἐθνικό συμφέρον τῆς Ἑλλάδας — γιά νά μή μιλήσουμε γιά τά δευτερεύοντα — ἀπό ὅ,τι τό «στάτους κβό».

Αὐτή εἶναι ἡ οὐσία τοῦ προβλήματος — ὄχι μόνο γιά τήν Ἑλλάδα, ἀλλά καί γιά τίς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Οἱ τελυταῖες πράγματι δέν μποροῦν νά διατηρήσουν τήν θέση τους χωρίς καί τίς δύο χῶρες. Ἀκόμη καί μιά αὐδέτερη Τουρκία θά ἀντιπροσωπεύει ἕνα τεράστιο πλεονέκτημα τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως ἐναντι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Προσπαθώντας νά ἀπελευθερωθοῦν ἀπό τήν ἀμερικανική κηδεμονία γιά νά ἀντιμετωπίσουν καλύτερα τήν Τουρκία ἤ προσπαθώντας νά ἐξαναγκάσουν τίς Ἡνωμ. Πολιτεῖες νά πάρουν αὐστηρά μέτρα ἐναντίον τῆς Τουρκίας, οἱ "Ἕλληνες ἴσως ν' ἀνακαλύψουν ὅτι ἀντί νά ὑπηρετήσουν καλύτερα τό ἐθνικό συμφέρον τῆς χώρας τους, μπορεῖ νά τό βλάψουν. Ἀναγκάζοντας τούς Ἀμερικανούς νά κάνουν μιά ἐκλογή, ἀποδυναμώνουν τήν ἀμερικανική ἐπιρροή, χωρίς οἱ Ἴδιοι νά βρίσκουν ὑποστήριξη ἀλλοῦ. Γιατί ἄν ἀποδυναμωθεῖ ἡ ἀμερικανική ἐπιρροή, τί ἐγγύηση ἔχουν οἱ "Ἕλληνες, ὅτι ἡ σοβιετική ἐπιρροή στήν περιοχή αὐτή θά ἀποκλίνει ὑπέρ τῆς Ἑλλάδος καί ὄχι τῆς Τουρκίας; Καμμιά κυβέρνηση, κανένας πολιτικός ἡγέτης, κανένας ὑπεύθυνος τύπος καί λαός δέν πρέπει νά παίζουν «ρώσικη ρουλέττα», μέ τό ἐθνικό συμφέρον τῆς χώρας τους.

Προτοῦ ἡ Ἑλλάδα γυρίσει ὑπάκουη πίσω τό ΝΑΤΟ, ἡ προτοῦ ἐπικρατήσουν ἐξτρεμιστικές ἀντι - νατοϊκές καί ἀντι - ἀτλαντικές λύσεις, ὅλοι θά πρέπει νά προσπαθήσουν νά βροῦν τίς λύσεις πού καλύτερα καί γιά ἕνα δεδομένο διάστημα, προστατεύουν τό πρωταρχικό ἐθνικό συμφέρον τῆς Ἑλλάδας, πρᾶγμα πού σημαίνει περιορισμό τῆς Τουρκίας, χωρίς νά καταστεῖ ἡ χώρα περισσότερο τρωτή ἀπό ὅσα εἶναι σήμερα.

Ἡ Σιμόν ντέ Μπωβουάρ κι ἡ ἀνισότητα τῶν φύλων

(ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΠΑΡΙΖΙΟΘΕΝ)

Τοῦ ΓΙΑΝΝΗ ΣΚΑΡΙΜΠΑ

Ἡ κα ΣΙΜΟΝ ντέ Μπωβουάρ πού (μέ τόν Ζάν - Πώλ Σάρτρ) ἦρθε ἀπ' τό Παρίσι κομίζουσά μας γλαύκα στίς Ἀθήνες (= τήν ἀμάθεια καί τήν περισσότερη ἀσυναρτησία καί σύγχυση πού ἔχουν οἱ δικοί μας κγυνακολόγοι» καί σεξολόγοι πάνω στίς σχέσεις τῶν δυό φύλων) μᾶς εἶπε μεταξύ καί ἄλλων, «ἀλλουβρέχεισσαν — τήν ἀλήθεια» ἀσύδοτες καί ἀνεύθυνες γενικότητες καί τοῦτα δῶ:

«Νομίζω πώς ἕνα ἀπ' τά κλειδιά τῆς μοίρας πού ἔχει ἐπιβληθεῖ στίς γυναῖκες, εἶναι αὐτή τά «οἰκιακά» στά ὁποία τήν ἔχουν καθηλώσει, γιά τά ὁποῖα οὔτε ἀμείβεται, οὔτε μισθοδοτεῖται κι ἁπλῶς τούς ἐπιτρέπουν νά συντηροῦνται ἀπ' τόν συζυγό τους».

Θά τήν ρώταγα ὅμως τήν κα Μπωβουάρ, μήν ξέρει νά μας ἔλεγε:

1ο) Γιά ποιό καθήλωμα στά οἰκιακά τῆς γυναίκας τολμᾶτε νά μᾶς πεῖσει; Ποιά εἶναι τά «οἰκιακά» καί —ἀποκαθηλούμενη ἀπ' αὐτά— ποῦ νά πάει; Νά συναγωνιστεῖ τούς ἄντρες στή διοπάλη, στήν ποντοπορεία, στό φουσερό καί τό ἀμόνι τοῦ Ἡφαίστου, στήν ἀλιεία, ...στό πήδημα «ἐπί κοντῶ», στίς ἐφευρέσεις, στή μονομαχία, στά «πεδία τῆς τιμῆς», στίς Τέχνες καί τά Γράμματα; Πάει αὐτό.

2ο) Δέν ξέρει ἡ κυρία Μπωβουάρ, ὅτι ἡ γυναικα μειονεκτεῖ καί στήν καθόλου φυσιολογία της; Τήν ἐγκυμοσύνη της, τήν πασαμηνιάτη «ἀδιαθεσία» της, στή φυσική της ρώμη καί στήν πρωτοβουλία καί στήν τόλμη;

3ο) Ποιάν ἀνισότητα τῶν δύο φύλων ὑπενοεῖ ἡ ἐκ Παρισίων Κυρία; Ἀγνοεῖ ὅτι δέν ὑπάρχει σ' αὐτά κομμιά ἀνισότητα, ἀλλά μόνον ἀνομοιότητα ὑπάρχει; Ἡ προσπάθειά της νά ἀθροίσει πράγμα ἀνόμοια, εἶναι μιά ἐρασιτεχνία παιδιῶδικη. Δέν ἀθροίζονται πρδ. χάριν ἕνος ...συναχωμένος κι' ἕνα ἄστρο, οὔτε ἕνα πορτοκάλι κι' ἕνα ἄλογο κάνουν ἕνα ἀλογοπορτόκαλο! Ἄν ὑπάρχει ἀνισότητα, αὐτή ὑπάρχει ὑπέρ τῶν γυναικῶν. Μήν ξέρει ἡ Κα νά μας πεῖ, πόσα δισεκατομμύρια ζωδεύουν οἱ σύζυγοι, οἱ πατέρες, οἱ ἀδελφοί... καί ἐρᾶστές γιά μόνον τά φορέματα καί τά μπιζού τῶν γυναικῶν μόνον στήν Ἑλλάδα; Καί πόσα γι τίς δικές τους φορεσές οἱ ἄντρες. Αὐτούς τούς βλέπουμε καμμιά φορά μέ μπαλωμένο παντελόνι καί γιακάδες λυγδωμένους. Εἶδε ἡ Κα καμμιά γυναίκα ἀφιασίδωτη, μέ παπούτσια τρύπια καί φουστάνι μπαλωμένο; Οὔτε γύφτισσα!...

4ο) Ἡ Κυρία (καί ὁ Σάρτρ) μήν ξέρει νά μᾶς πεῖ, ὅταν, (τό ἀπόπαιδο αὐτό τῆς Φύσης) ὁ σίζυγος πεθάνει ποιός συνταξιοδοτεῖται ἀπ' τό κράτος ἤ τήν Ἀσφάλειά του; Ἡ... ἀπαρηγόρητος χήρα του(Ζωντανόν, τοῦ Ἔλεγε: Ἀντροῦλη μου, ὅταν πεθάνει κανένας ἀπ' τούς δυό μας πρῶτος, ἐγώ θά πάω νά μένω στήν ἀδερφή μου στό Κατάκολο!....). Ὅταν πεθάνει πρώτη ἡ σύζυγος (πρᾶγμα σπάνιο — ὅπως ἡ ἀλήθεια στούς ἱστορικούς μας τοῦ '21) ὁ μάρτυρας σύζυγος ἰφίσταται (σύν τῷ πένθει του) καί τά ἔξοδα ἀξιοπρεποῦς κηδείας καί μνημείου της. Ὁ χήρος, δέχεται μόνον τό κόψιμο τῆς «καλημέρα» ἀπό τούς φίλους του — τόσο... ζηλότυπους!

5ο) Καί γιά ποίαν —ὑπενοεῖτο— σκλαβιά καί μόχθους... ἀπλήρωτους (!) τῆς σπιτίσσας οἰκοκυρᾶς μᾶς λέει ἡ Κυρία; Παν τρεύεται σεξουαλική τή ἀνάγκη (αὐτό τῆς εἶναι β ι α σ μ ό ς — βρόϊνι!) ἀλλά γιά νά τῆς κάνει τίς χαμαλοδουλιές τοῦ σπιτιοῦ, ὁ σύζυγος. — (δλέπε «Μητριαρχία». Ὅλοι οἱ σ χ ε δ ό ν (;) οἱ σύζυγοι, μόνον γι' αὐτό χρειάζονται. Ἰδιαίτερα (χωρίς σχεδόν) οἱ διάσημοι ἄντρες, Μεγάλοι Σοφοί, οἱ «Μεγάλοι Μεγάλοι» οἱ Μεγάλοι Τίμιοι, οἱ Μεγάλοι Λογοτέχνες, οἱ Δικτάτορες (πού αὐτοί καί οἱ ντάηδες τῆς Τρούμπας τοῦ Πειραιώς, ἀναταίνουν δυνατά — νά τούς φοβᾶνται!) οἱ ἥρωες τῶν μαχῶν, οἱ... ποτε Σουλτάνοι τῆς Σταμπούλ (δλέπε «Τό 21 καί ἡ 'Αριστοκρατία του» τοῦ ἐπιθύμαις, 4ου τόμου τοῦ 21 καί ἡ ἀλήθεια» τῶν ἐκδόσεων ΚΑΚΤΟΣ —στό Κεφάλαιο «Βαλιδέ Σουλτάνες— μητέρων τῶν Σουλτάνων») ὅλοι αὐτοί καί οἱ Μεγάλοι Στρατηλάτες, αὐτοί, πλέονν τά πιότα τοῦ σπιτιοῦ, αὐτοί ἐπιμελοῦνται τῆς λάτρας του, αὐτοί προϊσταν ται... στή λάντζα, αὐτοί ναναρίζουν τό «ἀχρόνισγο» — (πού νά μήν ἔσωνε!) κι' αὐτοί σερβίρουν τό φαΐ στήν αὐτοκρατόρισσα γυναίκα του καί σηκώνουν τό τραπέζι καί στήν «Θεός φυλάξοι) πεθερά τους. Ὅλα γιά τή γυναίκα! — Τό θεσπέσειο αὐτό ἀριστούργημα τῆς Μάνας Φύσης, τό ὑπεραιώνιο ταμπού Θεῶν τε καί ἀνδρῶν τε.

5ο) Ἡ κοινωνία εἶναι ἔργο τῆς γυναίκας. Ἄνευ αὐτῆς δέν θά ὑπάρχαν οὔτε Ἐκκλησίες οὔτε Θρησκεῖες, οὔτε Δικαστήρια. Γι' αὐτό ὅπου αὐτή φανεῖ, στούς δρόμους, στά λεωφορεῖα, στίς παρέλασες, τῆς παραχωροῦμε ὅλοι τό προβάδισμα καί τῆς ἀποδίδουμε τιμές αὐτοκρατόρισσας, ἀκόμα καί στίς Ἐκκλησίες (κερεκλο πρόσφερση) καί ἀπ' τόν παπά τῶν ἁμαρτιῶν της. Ἐπί τῆ ἐμφανίσει της παίζει ἐντός μας μουσική καί γύρωδολιά της Χερουβήμ κα Σεραφήμ φτερουγίζουν, μέ ὅλον τόν κίνδυνο νά τήν κρυολογήσουν τά ρεύματα πού σχηματίζουν τά φτερά τους!

Ἴσως, θά θεωρηθεῖ ὅτι ὅλες αὐτές οἱ τιμές εἶναι φιλοφρονήσεις ἀπό τό περίσευμα τῶν καρδιῶν μας; Ποσῶς! Σάν τολμᾶμε, ἄς μήν τίς κάμωμε. Κατά τήν ἐπιστροφή μας στά σπίτια μας, θά βροῦμε τήν πόρτα της θεόκλειστη κι' αὐτήν... μέ τήν παντόφλα της στό χέρι!.... Ἀμήν, Ἀμήν ὅτι τήν ἀλήθεια λαλῶ.

6ο) Ἄσσα!... θά βοήσει ἴσως ἡ Κα Σιμόν (καί ὁ Σάρτρ) εἴπατε Κύριε, ὅτι ἡ υναίκα δέν μπορεῖ νά συναγωνισθεῖ στίς ἐπιδόσεις του τόν ἄνδρα. Σεῖς δέν βλέπετε γύρω σας; Ἡ σημερινή γυναίκα γίνεται γιατρίνα, δικηγόρενα, δουλευτίνα, ὑπουργίνα, τρασμβαργέρισσα ἀκόμη καί ἀστυφυλάκισσα! Σοφή ποιήτρια κλπ. Σωστά. Ἄν καί καθήμενη, σωστά ὀμιλεῖτε. Πλήν κατά τόν τρόπο πού κι' ἐγώ μπορῶ νά γίνω.... δαντελάς ἤ κεντητής ἀτλαζίνων πιατῶν καί φιγουρῶν... στά καπανέλια! Ἡ κυδιστικούς ἀραπάδες στόν κομβά. Κι' ἐγώ παρλεμβουφρασίζω καί ποιῶ ὑποχρεωτικές ὁμοιοκαταληξίες. Πλήν στῆς γάτας τό φτερούγισμα — μέχρι τά κερομίδια!» λέει σέ μιά παροιμία του ὁ θυμόσοφος λαός μας.

Ἐπίλογος

Τό θέμα, εἶναι ἀπό τά περισσότερα παρεξηγημένα καί (κατά τό «ἀέρα θέλει ὁ καυγάς»(ἰδιαίτερα προσφιλή στούς Σοφούς, στούς ἀκουστούς διανοουμένους, στίς «Συουφραζετίζουσες» κυρίες τῶν ἀστικῶν κοινωνιῶν. Ὁ κατά τοῦ ἄρρενος φύλου ψευτοπόλεμος ἐπί καταδυναστεύσει τῆς γυναίκας, εἶναι ἄδικος καί γλυκομεσονύχτιας, πού ἐγγίζει τά ὅρια τῆς συκοφαντίας. «Ὑπάρχει ὅμως ἕνα ὅπλο πολύ δραστικώτερο ἀπό τή συκοφαντία —ἡ ἀλήθεια!» (Ταλλεϋράνδος).

Οἱ πρῶτοι διδάξαντες αὐτήν τήν ἀλήθεια ἀπό τόν πρῶτο «ΕΞΕΛΙΚΤΗ» τόν δικό μας Ἡσάκλειτο. («Τά πάντα ρεῖ!) μέχρι τῶν σχεδόν συγχρόνων μας Τεράτων τοῦ ἐπιστητοῦ καί τῆς ἀδούλωτης (στά κατεστημένα) ἐπιστήμης, ὁ Φρόϊντ, ὁ βιολόγος Κάρολος Δαρβίνος, ὁ Μπίχνερ, ὁ Χαίκελ καί ἕνας εὐάριθμος Γαλαξίας τοῦ καιροῦ μέχρι σήμερα φυσιοδιφῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων ὁ κοινωνιολόγος (ξώπετσα - πως) Ζάν - Ζάκ Ρουσσώ. ὁ Τολστόϊ στή «Σερενάτα τοῦ Κρόϋντζερ» («Τά ἀληθῶς ἀγνά κορίτσια, ἀπεχθάνονται τόν ἄνδρα!») ὁ καταδικός μας ὑπέροχος Παναγής Λεκατσάς, ἡ Μητριαρχία τοῦ ἰδίου, «Ἡ Μητριαρχική Ἀρίτη καί ἡ Βασιλική ἀδελφογαμία». «Ἡ Μητριαρχική Ὀδύσσεια» τοῦ ἴδιου. Ὁ δ. G. Fer — Λονδίνο 1911 Τόμ. 12, Ὁ Μάρξ στήν κοινωνιολογική — πως — ἀντίληψη. Δυό Κινέζοι... Μανδαρίνοι (!) πού δέν θυμάμαι τά ὀνόματά τους. Αἱ στήν τωρινή νέα Κίνα πολυμελεῖς Ἀδελφότητες τείνουσες νά ἐξελιχθοῦν σέ κοινωνικό θεσμό, ἀφιερωθεῖσες στήν ἀγαμία (ἀπεχείας ἕνεκεν) καί, γιατί ὄχι καί οἱ δικές μας κόρες οἱ ἀφιερωμένες στήν ἀγνότητα καλόγρηες, ὅσες ἀπ' αὐτές δέν ἐκδακχευθοῦν ἀπό τούς καλογέρους. Ἀκόμα καί στή Θρησκεία μας, ἡ γέννηση τοῦ Θεανθρώπου, ἔγινε ἀπό Παρθένον καί ἄμωμον Γυναίκα — τήν Θεομήτερα «Ἄγγελος Κυρίου ἐπεφάνη εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τό ΧΑΙΡΕ!» «Χαῖρε Νύμφη Ἀνύμφευτη!».

Ἡ «τεχνητή οἰκογένεια» καθιερώνεται στήν Ἑλλάδα

ΓΙΑ ΤΑ ΑΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τοῦ ΝΙΚΗΤΑ ΟΡΦΑΝΙΔΗ

Τό ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν ἑτοιμάζεται νά καθιερώσει στήν Ἑλλάδα, τό θεσμό τῆς «Τεχνητῆς Οἰκογένειας», ἐγκαινιάζοντας μιό νέα ἐποχή στήν ὀργάνωση τῆς οὐσιαστικῆς προστασίας τοῦ ἄπορου, ἀνάπηρου, ἀπροσάρμοστου καί χωρίς στενούς συγγενεῖς, παιδιοῦ. Γιατί κανείς δέν μπορεῖ νά ἀρνηθεῖ ὅτι μέχρι τώρα, ἡ πρόνοια πού παρέχεται στό παιδί τῆς ἀνάγκης, εἶναι ὑποτυπώδης καί ἐξαρτᾶται ἀπό ὁρισμένα Ἱδρύματα καί σωματεῖα. Ἔτσι, ἡ εἰσαγωγή τοῦ θεσμοῦ τῆς «Τεχνητῆς Οἰκογένειας», πού προχωρεῖ πολύ μακρύτερα ἀπό ἐκείνον τῆς «Θετῆς οἰκογένειας», θά ἀποτελέσει συμπτωματικά μιά ἐμπρακτη ἑλληνική συμμετοχή, στόν ἑορτασμό τοῦ Διεθνοῦς Ἔτους τοῦ Παιδιοῦ, πού ὁρίστηκε ἀπό τόν Ο.Η.Ε., γιά τό 1979.

Τό τί πρόκειται νά γίνει, γιά νά ἰσχύσει στήν πράξη ὁ θεσμός τῆς «Τεχνητῆς Οἰκογένειας», δέν εἶναι ἀκόμα γνωστό, ὅπως καί δέν μποροῦν νά ἀνακοινωθοῦν, γιά τήν ὥρα, τά ὅσα προβλέπονται στό σχετικό νομοθέτημα, πού ἔχει καταρτιστεῖ καί προωθεῖται στίς ἁρμόδιες ὑπηρεσίες. Ἡ καινοτομία, ὡστόσο, ὅπως μᾶς δήλωσε ἡ ὑφυπουργός Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν, γιά τόν τομέα τῆς Πρόνοιας κ. Ἄννα Συνοδινοῦ, ἀποβλέπει στήν ἐξουδετέρωση τῶν μειονεκτημάτων πού παρουσιάζει ἡ κλειστή Ἱδρυματική περίθαλψη καί ἀποτελεῖ στήν πραγματικότητα μιά ἐνδιάμεση μορφή μεταξύ Ἱδρυματικῆς περιθάλψεως καί ἀνάδοχης οἰκογένειας, πού μπορεῖ νά ἐξελιχτεῖ σέ μορφή πού θά ἀποκλείει ὁλοσχερῶς τόν ἀναχρονιστικό Ἱδρυματισμό.

Ἀλλά, τί ἐννοοῦμε μέ τόν ὅρο «Τεχνητή Οἰκογένεια»;

Ἕνα Ἵδρυμα, πού δέν θά ἔχει καμμιά σχέση μέ τά σημερινά ἄσυλα καί παιδοκομεῖα, στεγασμένο σέ κατάλληλο οἴκημα ἤ καί σέ εὐρύχωρο διαμέρισμα πολυκατοικίας, μέσα στήν πόλη, στό ὁποῖο θά περιθάλπονται 6 — 8 παιδιά. Τά παιδιά αὐτά μαζί μέ ἕνα ζευγάρι παιδαγωγῶν θά ἀποτελοῦν μιά τεχνητή οἰκογένεια καί θά ζοῦν, μέ τίς συνθῆκες καί τόν ρυθμό τῆς φυσικῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς.

Ὁ θεσμός αὐτός εἶναι βέβαια κατάλληλος γιά παιδιά πού εἶναι σωματικά, πνευματικά καί ψυχικά ὑγιῆ. Θά μπορεῖ ὅμως, παράλληλα μέ τόν θεσμό τῶν ἀναδόχων οἰκογενειῶν νά περιορίσει τήν Ἱδρυματική προστασία, ἰδιαίτερα γιά τίς περιπτώσεις, ἀνάπηρων, ἀπροσάρμοστων, νοητικά καί ψυχικά ἀσθενικῶν καί γενικά προβληματικῶν παιδιῶν.

Σημασία ἔχει ἡ σωστή καί ἄμεμπτη ὀργάνωση τῶν τεχνητῶν οἰκογενειῶν. Γιατί, πολλές μονάδες τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν, θά μποροῦν κάποτε νά συγκεντρώνονται σέ ἐνιαῖο χῶρο καί νά ἀποτελοῦν μορφή «Παιδικοῦ Χωριοῦ» στό πρό τυπο «Πεσταλότσι» καί S.O.S. Ἡ δημιουργία ὑποδειγματικῶν «Τεχνη τῶν Οἰκογενειῶν», μπορεῖ νά ὁδηγήσει